

здійснюється за рахунок: внесків роботодавців; капіталізованих платежів, що надійшли у випадках ліквідації страхувальників; прибутку, одержаного від тимчасово вільних коштів Фонду на депозитних рахунках; коштів, одержаних від стягнення відповідно до законодавства штрафів, пені з підприємств, а також штрафів з працівників, винних у порушенні вимог нормативних актів з охорони праці; добровільних внесків та інших надходжень, отримання яких не суперечить законодавству.

Список використаних джерел

1. Базилевич В. Д., Баластрик А. О. Державні фінанси: навчальний посібник / В. Д. Базилевич, А. О. Баластрик // Навчальне видання. – К. : Атіка, 2012 – 368 с.
2. Бандур С. І., Кучинська О. О. Система соціального страхування в Україні: сучасний стан та шляхи розвитку / С. І. Бандур, О. О. Кучинська // Соціальний захист. – 2009. – № 8. – С. 13-16.
3. Башкагова С. Проблеми і перспективи соціальної політики в Україні / С. Башкагова // Молода економіка. – 2012. – №3. – С. 23-32
4. Губар О. Є. Організаційні та правові засади соціального страхування в Україні / О. Є. Губар // Формування ринкових відносин в Україні. – 2003. – № 7-8. – С. 155-162.
5. Ляхович Г. Пріоритетні напрямки розвитку соціального захисту населення з врахуванням світового досвіду / Г. Ляхович // Вісник ТАНГ. – 2001. – №18. – С. 229-235.
6. Машталер Т. В., Волощук О. О. Актуальні проблеми соціальної політики та шляхи її вирішення / Т. В. Машталер, О. О. Волощук // Актуальні проблеми економіки (укр.) – 2013. – №5. – С. 67-70

*ОМЕЛЬЧЕНКО О.В., старший викладач
кафедри економіки та менеджменту*

*Вінницького інституту Університету «Україна»
СІДОРОВА Р.А., студентка групи ФНК-31-14
Вінницького інституту Університету «Україна»*

DOI: 10.58521/978-966-924-433-8-2017-216-41-44

ПРОБЛЕМА ПРАЦЕВЛАШТУВАННЯ ОСІБ З ІНВАЛІДНІСТЮ

Досліджено проблеми працевлаштування фахівців з інвалідністю, ця тема є досить актуальною на даний час.

В Україні права осіб з інвалідністю на участь в активному житті суспільства й захист їхніх інтересів закріплені низкою законодавчих та нормативно-правових актів. Вони спрямовані на створення їм рівних з

іншими громадянами можливостей у реалізації цивільних, політичних та інших конституційних прав і свобод. В Основному Законі держави права і свободи осіб з інвалідністю окремо не обумовлюються, а надаються їм з усіма громадянами України, підкреслюючи тим самим їх рівноправність.

В Україні чисельність осіб з інвалідністю за останні роки збільшилась і становлять сьогодні 2,6 мільйона осіб, які перебувають на обслуговуванні в органах праці та соціального захисту населення [1]. Проблема полягає в тому, що із загального числа осіб з інвалідністю майже половина перебуває у працездатному віці і потребує реабілітації та подальшого працевлаштування.

Ми ставимо за мету проаналізувати можливість комплексного підходу до працевлаштування осіб з інвалідністю.

Як свідчить досвід практичної діяльності, особи з інвалідністю не можуть на рівних конкурувати на ринку праці, особливо в сучасних економічних умовах, коли перехід до ринкових відносин вимагає інтенсифікації виробництва, підвищення вимог до загального фізичного та інтелектуального стану працюючих. Тому професійна реабілітація осіб з інвалідністю стала однією з найважливіших проблем суспільства.

Тому завдання полягає у тому, щоб при аналізі даної проблеми, спираючись на нормативно-правову базу соціального захисту осіб з інвалідністю, розробити методи діяльності державних центрів зайнятості у сприянні їх працевлаштуванню.

В Україні права осіб з інвалідністю на отримання соціальної допомоги та реабілітації закріплені у законі «Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні» (1991 р. зі змінами та доповненнями) [2].

До вирішення проблеми професійної реабілітації залучені державні адміністрації, органи місцевого самоврядування, відповідні Міністерства, Фонд соціального захисту інвалідів, громадські організації осіб з інвалідністю, спілка промисловців та підприємців, підприємства всіх форм власності та Державної служби зайнятості.

Університет «Україна» є активним суб'єктом у вирішенні цієї проблеми – через навчальний процес осіб з інвалідністю, допомогти отримати висококваліфіковану фахову підготовку і стати повноцінними, активними будівниками нової України [3].

Слід відмітити, що соціальна інтеграція осіб з інвалідністю у нашій державі передбачає не лише систему соціальної підтримки з боку держави, а передусім – створення умов легальної зайнятості з гідною оплатою, можливості отримання безкоштовних послуг у

підборі послуг роботи, допомоги у безробітті. Головним чинником, який стримує зайнятість осіб з інвалідністю є низький, порівняно із здоровими, освітній та професійний рівень.

Тому в даній ситуації тільки співпраця між Державною службою зайнятості, Фондом соціального захисту інвалідів, Всеукраїнським центром реабілітації осіб з інвалідністю щодо створення єдиного технологічного ланцюга приведе до того, що людина, яка звертається по допомогу у працевлаштуванні, гарантовано отримає інформацію, профпідготовку та постійне місце роботи. Таким чином, з метою покращення цієї співпраці, яка спрямована на підвищення рівня зайнятості серед осіб з інвалідністю, необхідно створити єдину інформаційну базу даних осіб з інвалідністю, яка складалася б із трьох взаємозв'язаних складових: 1) єдиного банку даних інвалідів, який містить кількісні та якісні характеристики контингенту осіб з інвалідністю, які бажають працювати; 2) банку даних робочих місць для працевлаштування осіб з інвалідністю, який акумулює інформацію про кількісний та якісний склад робочих місць, на яких можна використовувати працю осіб з інвалідністю; 3) системи постійного моніторингу процесів зайнятості та працевлаштування осіб з інвалідністю з метою інформаційного й аналітичного обслуговування вказаних процесів [4]. А для цього слід:

- узгоджувати заходи з професійної реабілітації та працевлаштування осіб з інвалідністю з місцевими програмами зайнятості населення;
- збільшити за рахунок установленого нормативу кількості робочих місць фахівців з вищою освітою та кваліфікованих робітників для працевлаштування осіб з інвалідністю;
- розробити методiku атестації робочого місця особи з інвалідністю та типових документів, які видаються в процесі атестації робочого місця, призначеного для працевлаштування осіб з інвалідністю;
- розмежувати розмір установленого нормативу для працевлаштування осіб з інвалідністю окремо для державних підприємств та приватного бізнесу;
- передбачити в подальшому створення і збереження робочих місць для працевлаштування осіб з інвалідністю на спеціалізованих підприємствах, збільшивши їхню кількість, удосконалити механізм державної допомоги у вигляді кредитування та розміщення державного замовлення.

Список використаних джерел

1. Про зайнятість населення : Закон України від 07.07.2016 №

1436-VIII [Електронний ресурс] // ВВР України. – 2016. – № 24. – ст. 243. – Режим доступу до ресурсу : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5067-17>

2. Терюханова І. Зайнятість інвалідів : реалії та перспективи / І. Терюханова // Україна : аспекти праці. – 2007. – № 1. – С. 3-8.

3. Козачук О. Соціально-економічне становище інвалідів в Україні та проблеми їх соціального захисту за умови трансформації економіки / О. Козачук // Україна : аспекти праці. – 2005. – № 4. – С. 12–16.

4. Купалова Г., Лесько О. Зайнятість та професійна реабілітація осіб з обмеженими фізичними можливостями: проблеми і шляхи вирішення / Г. Купалова, О. Лесько // Україна: аспекти праці. – 2004. – № 5. – С. 4–11.

***ШВЕД В.В.**, кандидат економічних наук, доцент,
професор кафедри економіки та менеджменту
Вінницький інститут Університету «Україна»;
ЗАКЛАДНИЙ О.А., викладач кафедри економіки
та підприємництва ПрАТ «ВНЗ «МАУП»*

СТВОРЕННЯ ТЬЮТОРСЬКИХ ОСВІТНІХ ЦЕНТРІВ В ІНКЛЮЗИВНОМУ ОСВІТНЬОМУ СЕРЕДОВИЩІ: ЕКОНОМІЧНІ АСПЕКТИ

На відміну від зарубіжних країн, тьюторство в Україні знаходиться на етапі становлення, впровадження і розвитку.

Тьютор, по суті, це та людина, яка створює умови для складання та реалізації індивідуальної освітньої програми студента. Тьютор є десь посередником між педагогом і студентом. Він відстежує і аналізує інтереси і здібності студента, тобто що в навчальній програмі дається важко, а до чого є здібності. Таким чином, студенту дають необхідні знання виходячи з його власних інтересів.

Тьютор, на нашу думку, повинен бути керівником процесу заочно-дистанційного навчання і організатором інтерактивної взаємодії та співробітництва. Проте у вітчизняних системах дистанційного навчання досі розмежуються функції викладача-розробника і тьютора. Функції тьютора в роботі зі студентами в системі дистанційного навчання наведені на рис. 1.

Дистанційне навчання, в свою чергу, це форма навчання, при якій викладач і студент фізично розділені в часі або просторі, що відрізняється від заочної форми навчання застосуванням дистанційних технологій.